

Copyright 2012 Jonny Carlsson

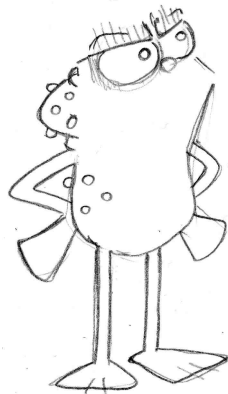
Rev: 4

Räddharen

av

Jonny Carlsson

Tycker du om den här sagan?

Surfa in på www.smasagor.se

Där kan du hitta fler sagor
Har du funderingar, kommentarer eller frågor skicka ett
epostmeddelande till

jonny_carlsson@passagen.se

Copyright 2012-2015 Jonny Carlsson

Rev: 5

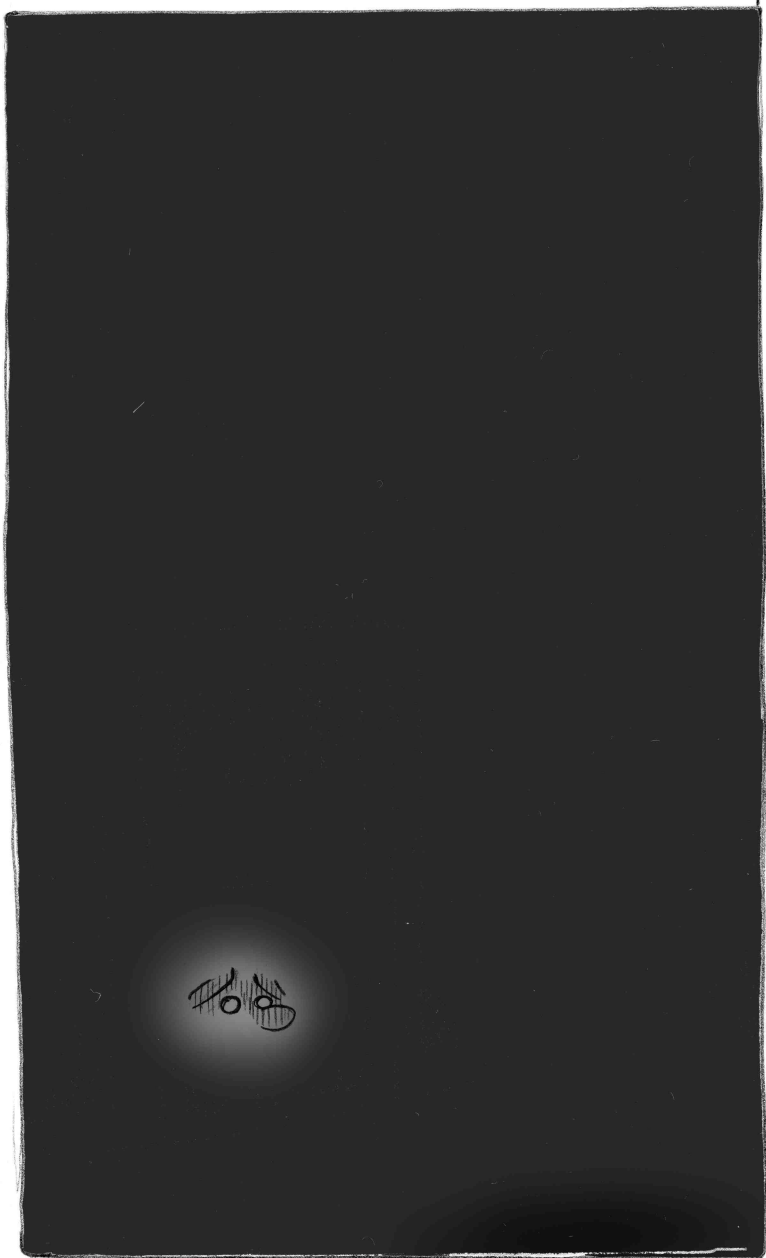
- Ha, ha, tönten är rädd för spindlar, skrattade Storebror Borst elakt. Hans bror, Lillebror Borst, dinglade med en hårig spindel framför Koljas ansikte och flinade elakt han med.

Kolja var skräckslagen, men han skämdes samtidigt. Skämdes för att han var rädd för krälände småkryp, spökande spöken, fladdrande fladdermöss, skällande hundar och jamade katter. Kolja

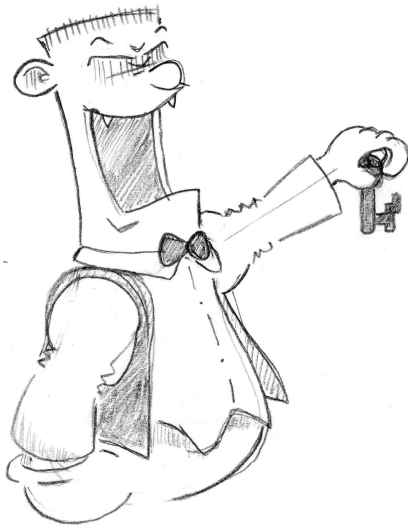
var nog egentligen rädd för det mesta, när han tänkte efter. Att han gick på Transylvaniens bästa monsterskola och till på köpet var en vampyr gjorde inte saken bättre.

Förutom att Kolja var rädd för insekter och Bröderna Borst var han också mörkrädd. Våldigt mörkrädd och det visste bröderna.

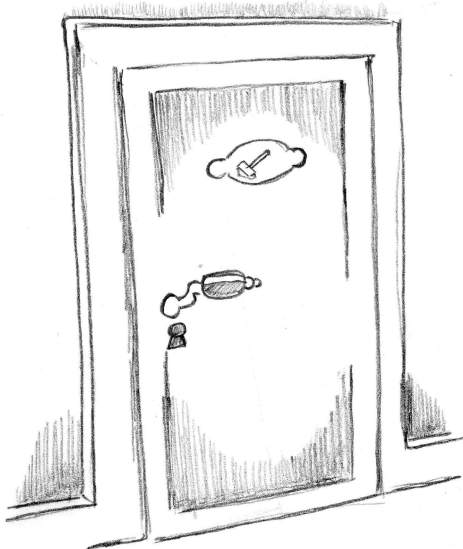
- Kom så slänger vi in honom i den gamla städskrubben, fnittrade Lillebror Borst. Sagt och gjort, nu satt Kolja där i mörkret med darrande knän och tårfyllda ögon.

Det är här som vår historia egentligen börjar. Där i mörkret, bland skurhinkar och damtrasor, bestämde sig Kolja för att nu fick det vara nog.

Någonting måste göras och det nu. Skulle han våga sätta sig upp mot Bröderna Borst? Nej, det tordes han inte. Då var det bättre att rymma från skolan och alla problem.

Det gick inte att rymma från den trånga skrubben, men han behövde inte sitta där inte vidare värst länge. Efter en stund hade Koljas bästa och enda vän, Tin lyckats pilla upp låset på dörren med en krokig gammal spik. Tin var duktig på det mesta och till skillnad från Kolja inte rädd för någonting.

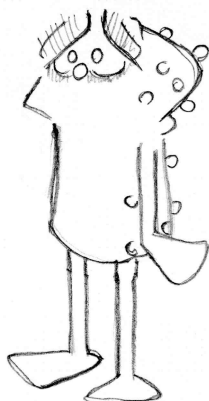
När dörren knarrade till och öppnades kastade sig Kolja ut och sprang det fortaste han kunde. Han stannade inte förrän han var djupt inne i skogen, långt bort från monsterakademin. Tin hade ramlat omkull när Kolja stormade ut från skrubben och det tog en lång stund innan han hittade Kolja, som satt under en gran och grät.

- Vi måste göra någonting åt det här, suckade Tin. Min moster är en snäll gammal häxa, hon är klurig så det förslår och vet nog säkert vad du ska hitta på, tröstade Tin

- Tror du? snyftade Kolja.

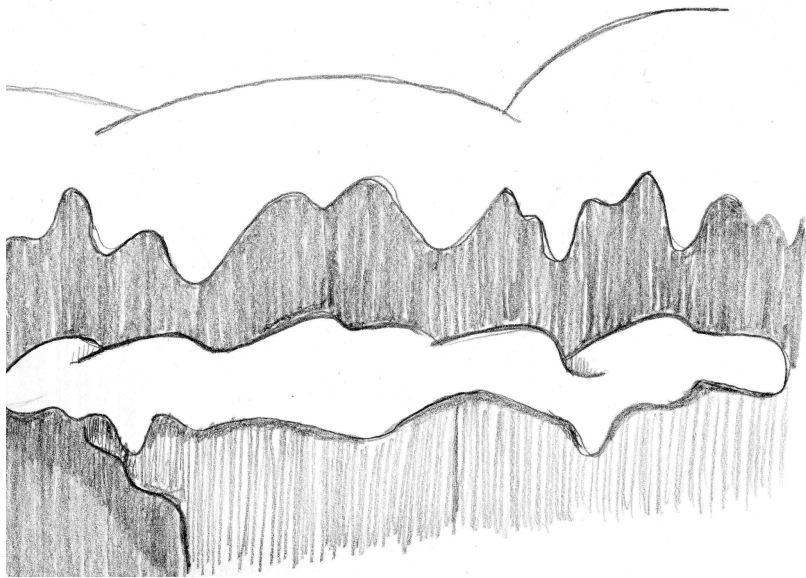
Det trodde Tin och Kolja hade inget val, under granen kunde han inte sitta i evinnerlig tid, det förstod han.

Det var en lång resa som Kolja måste göra för att komma till häxans torn.

Resan gick över snötäckta berg, där han träffade lurviga björnar.

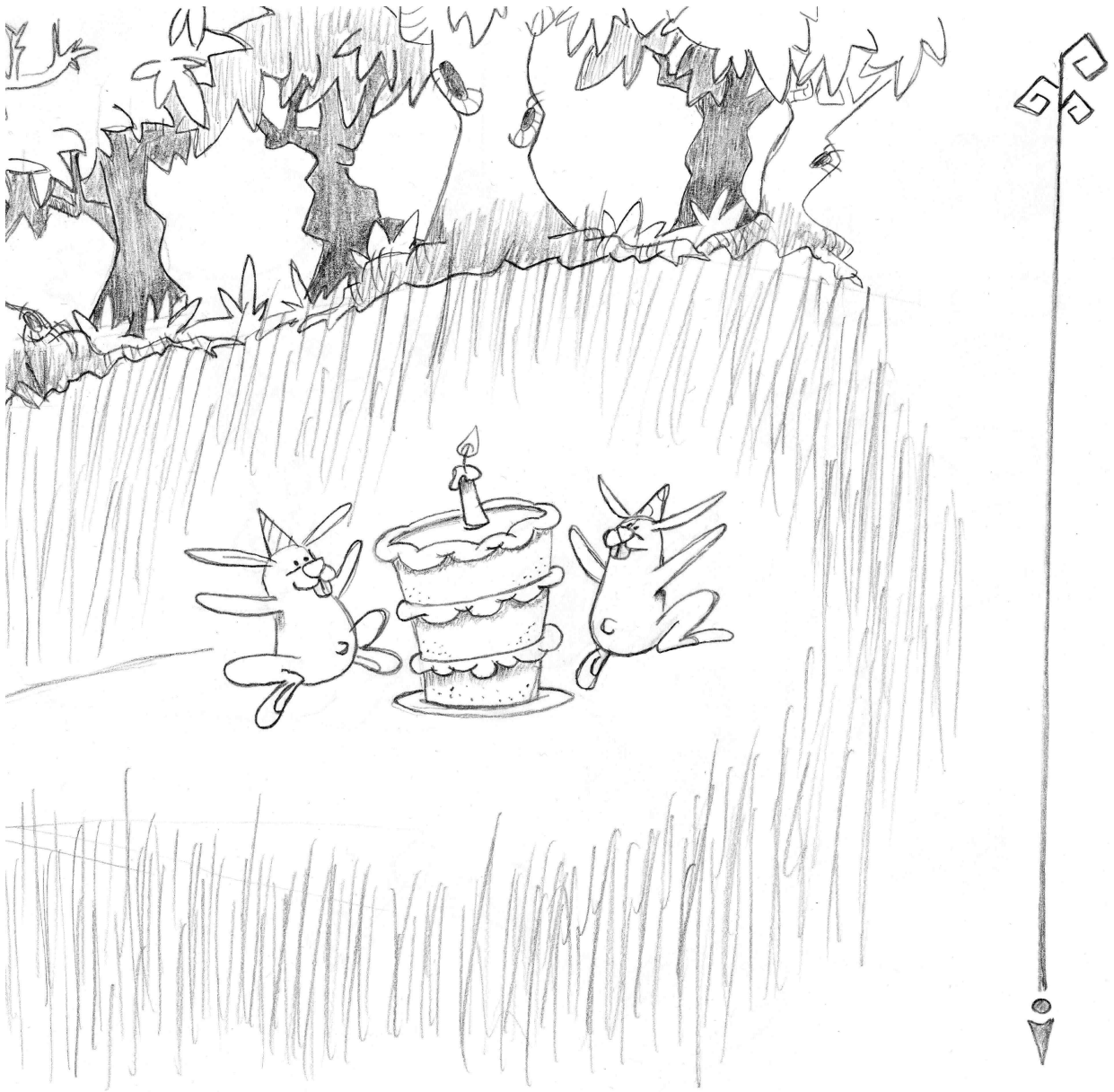

Den gick genom djupa dalar, där Kolja träffade sovande drakar.
Han reste genom vackra landskap.....

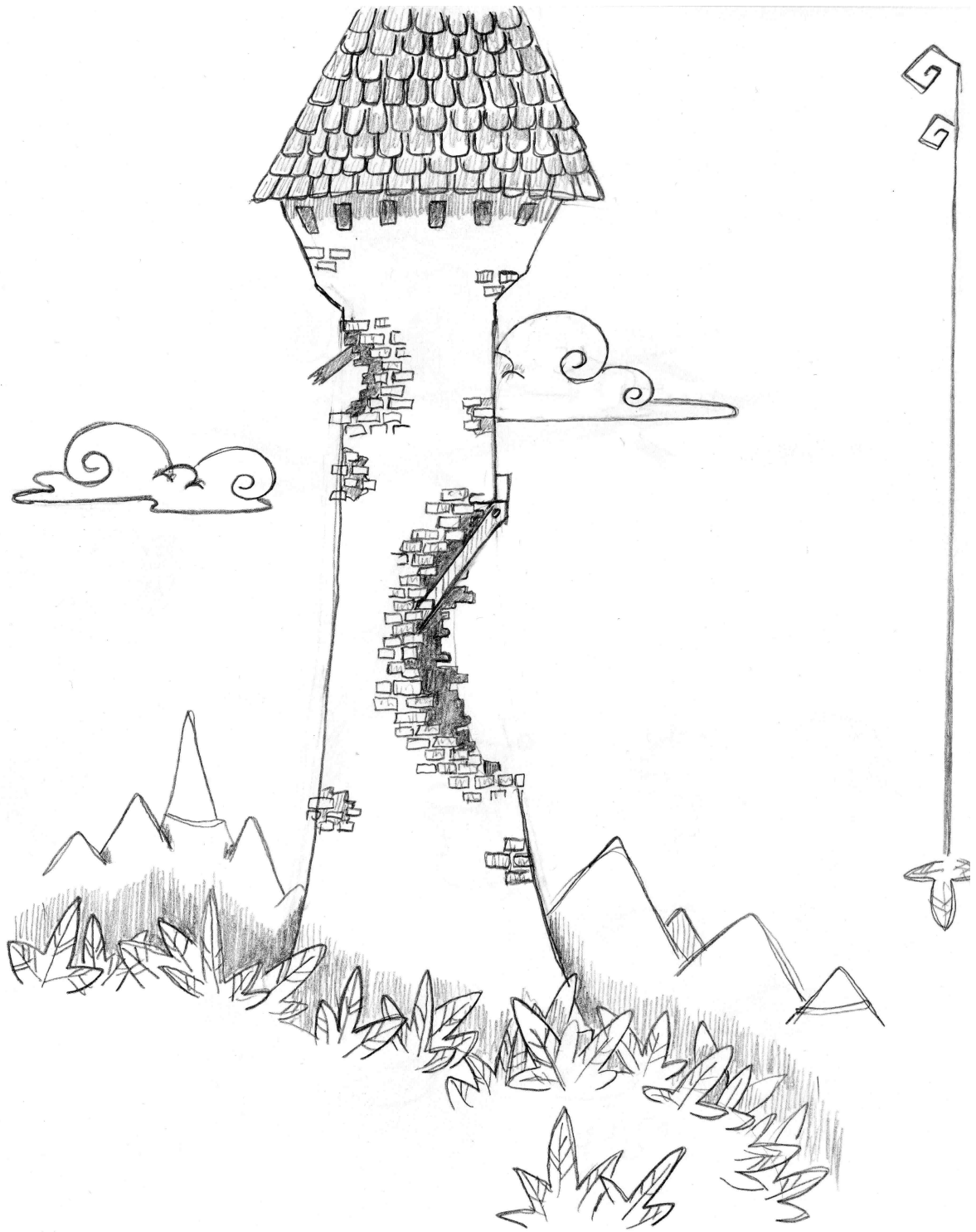

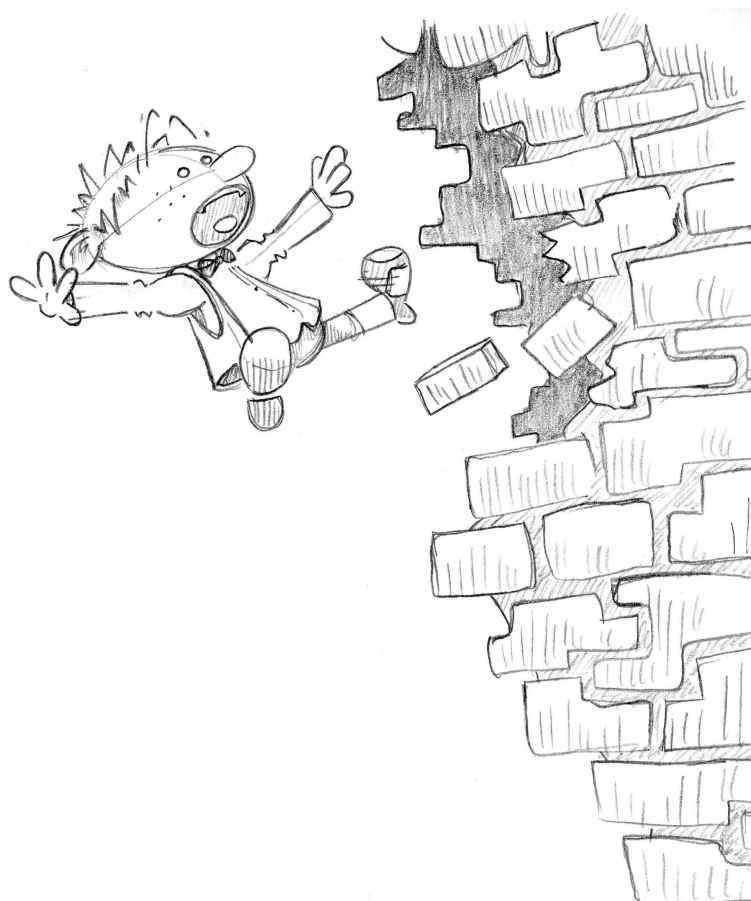
och mindre vackra. Överallt träffade han nya vänner som

hjälpte och stöttade honom på hans resa. Snälla vänner som gav honom gemenskap och trygghet.

Trygghet som gjorde honom modigare. Mod som han verkligen behövde för att klara av det sista hindret på resan, den svåra klättringen uppför häxans torn.

Han klängde och hängde, balanserade och svängde allt medan han sakta kravlade sig upp för det branta tornet.

När han äntligen nådde det översta trappsteget hände något fruktansvärt. Han snubblade till på en lös sten och tappade balansen. Förtvivlat greppade han efter något att hålla fast sig i, men föll baklänges ner i den djupa avgrunden.

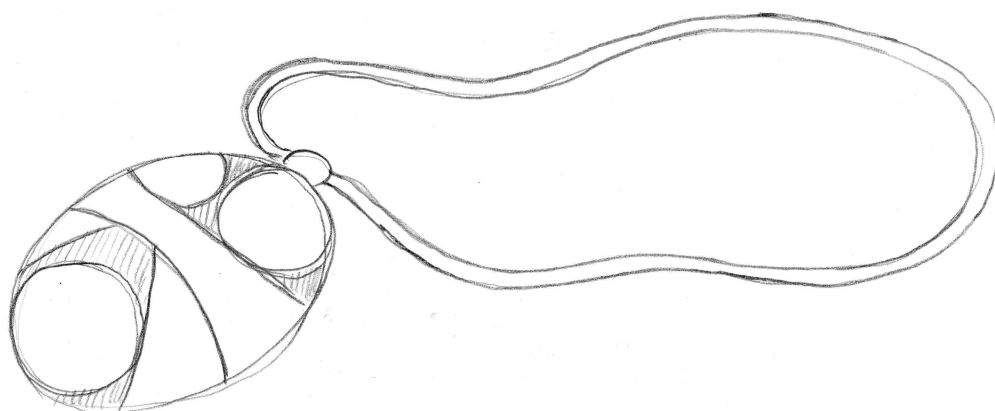
Han hade nog alldeles säkert slagit ihjäl sig om det inte varit för en lång

svans som i sista sekunden greppat tag i honom och dragit upp honom i tornet igen.

Kolja var stel av skräck där han dinglede upp och ner i taket. I andra ändan av den slingrande svansen stirrade två gigantiska ormögon på honom.

- Jag slår hellre ihjäl mig än blir uppättna av den där ormen, tänkte Kolja för sig själv.

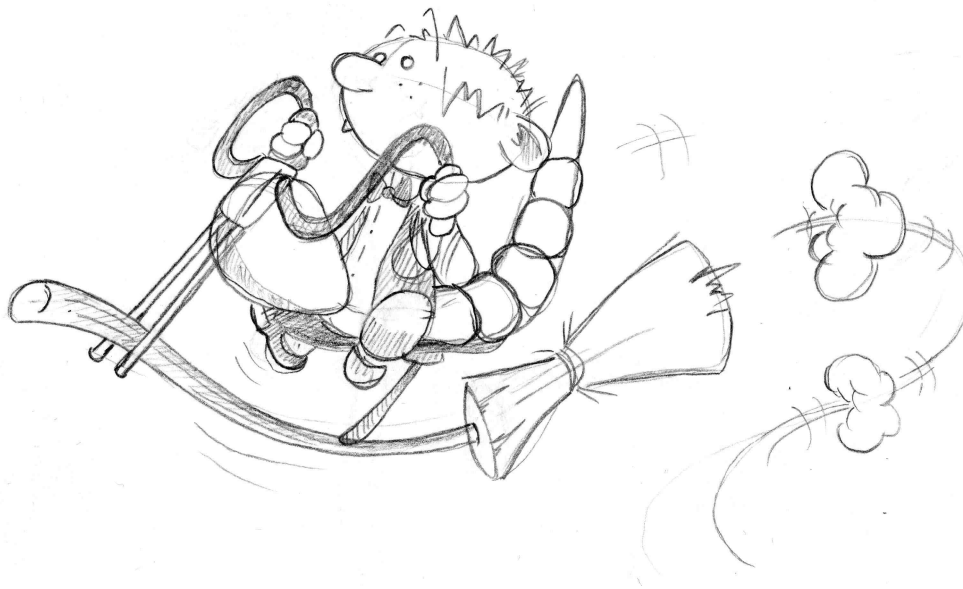

- Väs, är du snäll och ställer ner den unge mannen, hördes en torr och knarrig röst. Kolja hade varit så rädd att han inte sett Tins moster som stod bredvid den stora ormen.
- Vad kan jag hjälpa dig med, skrockade hon när Kolja äntligen återfått lite färg på kinderna.

Kolja berättade hela historien, hur rädd han var för allt och alla, hur han avskydde Bröderna Borst och hur han till slut rymt från skolan.

- Hmm, jag undrar jag, mumlade häxan när Kolja berättat klart. Att ta sig ända upp hit kräver mod, men ibland kan det vara svårt att tro på sig själv, funderande hon halvhögt för sig själv. Hon började rota runt bland lådor och gammalt bråte. Till slut utbrast hon,

- Se där, det här ska nog göra susen. Den gamla häxan dök upp bakom en hög med gamla kläder. I sin hand hade hon ett halsband med en grön skimmerande sten.

- Ta på dig det här halsbandet. Det gör dig modig som ett lejon och så länge du har den på dig så kommer du aldrig att vara rädd. Kolja jublade av glädje. Han kunde knappt tro det, var det så enkelt? Han kände sig genast modigare och en varm, lycklig känsla spred sig i hans mage.

Nu var det bara den långa och hårda vägen tillbaka till

Monsterakademin. Som tur var fick Kolja låna häxans kvast och på den var han tillbaka på skolan i ett kick.

Tin stod på marken och tog emot honom när han landade. Kolja visade stolt upp sitt nya halsband.

- Hmm, jag tycker att jag känner igen det här halsbandet, mumlade Tin och tog det från Kolja.

I samma ögonblick hördes ett isande tjut och ett hånfullt skratt.

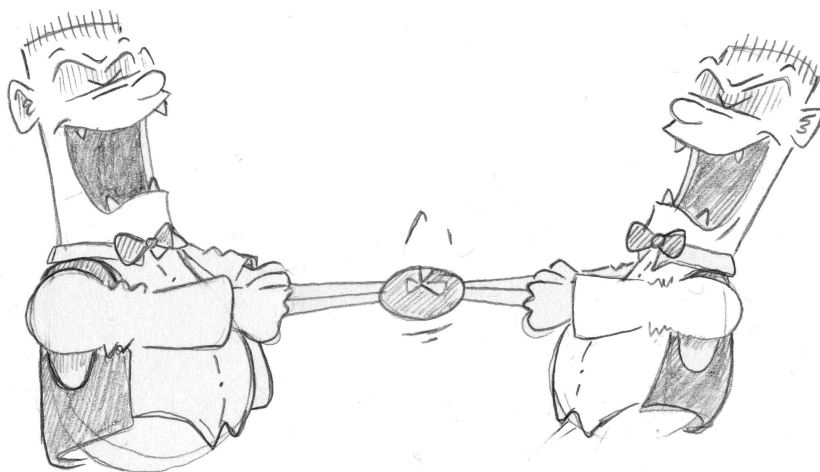
- Vad håller ni på med? skrek Kolja argt. Är ni inte riktigt kloka?

Bröderna Borst stod en bit längre bort och höll en spindel mellan sig. De försökte slita benen av den stackars krabaten.

- Nej, men titta, är det inte lipsillen? skrattade Storebror Borst.

- Om du nu är så rädd om den här så fånga den då, väste han och kastade spindeln mot Kolja.

Han trodde nog att Kolja skulle bli rädd och börja gråta, precis som han alltid brukade. Men Kolja var inte rädd längre, varken för spindlar eller elaka bröder, nu hade han sitt halsband. Kolja fångade snabbt in den vettsskrämda spindeln och satte försiktigt ner den i ett hörn.

Bröderna Borst bara glodde, de trodde inte sina ögon. Det var någonting med Kolja som inte stämde och Bröderna Borst var fast beslutna att ta reda på vad det var.

- Försöker du göra dig mallig, fnös Lillebror Borst och knöt händerna så att knogarna vitnade. Det såg ut som om han ville slåss.
- Det ska vi nog banka ur dig, hotade han elakt.

Kolja var inte rädd, men han gillade inte att slåss och Bröderna Borst var mycket större och starkare än honom. Han gillade inte heller att bli slagen så snabbt som en vessla kilade han iväg med Tin tätt i hälarna.

Bröderna Borst var inte sena att följa efter, genom hela slottet sprang de, upp i tornen och nerför källartrapporna. Kolja kände hur krafterna tröt allt eftersom de sprang genom skolans korridorer. Bröderna närmade sig allt mer medan de gormade och skrek elakheter.

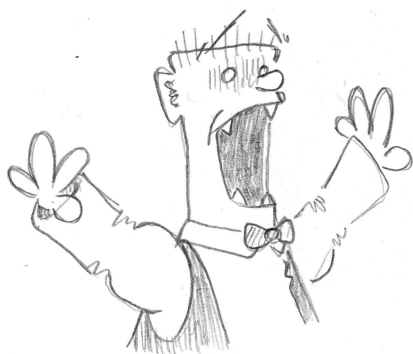
Plössligt kom Kolja och Tin inte längre, efter en tvär kurva slutade korridoren med en stor dörr. Det var dörren ner till de mörka och läskiga fängelsehålorna. Innan Kolja hunnit vända sig om kom Bröderna Borst jagande runt hörnet. De hann inte stanna utan brakade rak in i Kolja, Tin och den stängda dörren, som genom ett trollslag svängde upp. De ramlade om vartannat ner i mörkret, in i fängelsehålan, medan dörren smällde igen bakom dem.

Det blev becksvart, Kolja såg inte handen som han höll upp framför ansiktet. Han kunde höra hur Bröderna Borst kravlade sig upp och kastade sig mot dörren för att öppna den, men den var stängd och låst. Den hade gått i baklås och de var instängda.

Sedan hände något konstigt, Bröderna Borst blev först alldeles tysta, länge, sedan snyftade Storebror Borst till:

- Vi är instängda, vi kommer inte ut, tänk om monstren tar oss? Lillebror Borst började förtvivlat banka på dörren och ropa på hjälp. Bröderna Borst var mörkrädda, riktigt mörkrädda, tänkte Kolja för sig själv.

För första gången i sitt liv var Kolja inte rädd, mörkret var inte så farligt och ut skulle de nog komma på ett eller annat sätt.

- Du måste få ut oss härifrån, Kolja, ylade Storebror Borst. Kolja funderade, han hade en ide, men han var inte säker på att det skulle gå. För övrigt var han inte säker på att bröderna hade fått lida tillräckligt ännu. Men han mindes hur hemskt han själv tyckt att mörkret var,
- Tin, kan inte du dyrka upp låset som du brukar?

Det tog inte många minuter att öppna dörren, fast det var helt kolsvart i den unkna källaren. När de äntligen kom ut i korridoren igen, travade Bröderna Borst skamset iväg och lovade dyrt och heligt att aldrig retas mer, så länge Kolja inte avslöjade deras hemlighet, att de var mörkrädda.

- Tänk att du inte är rädd för någonting längre, Kolja, skojade Tin när de var på väg ner till skolans matsal.
- Ja, men det beror på halsbandet. Det hade varit rätt så skönt om jag inte var rädd av mig själv och inte behövde halsbandet, suckade Kolja. Han strök handen över halsen där stenen hängde, men..... där fanns ju ingenting. Hade han tappat halsbandet? Han började febrilt söka på golvet.

- Är det den här du söker? funderade Tin och höll upp amuletten.
- Du hann aldrig få tillbaka den när du landade på gården, innan du gav dig på Bröderna Borst och den mörka fängelsehålan, fnissade Tin.
- Men, men då gjorde jag ju allt det där alldeles av mig själv, svarade Kolja förvånat.
- Ja, tänk vad lite självförtroende kan göra, fortsatte Tin, men jag är hungrig, nu går vi och äter frukost.

